

gede, blev sat meget sparsomt, eller rettere efter min Opfattelse altfor snevert, og til Gjengjæld skulde der hødes lidt derpaa derved, at der blev indrømmet en noget friere Fordeling. Jeg fremhæver dette, fordi Alle, der kjende Noget til disse Forhold, vist ville vide, at det er overordentlig smaa Summer, der ere stillede til Raadighed til de Arbeider, der skulle udføres ved Akademiet. Det er altsaa Maaden, hvorpaa det er stillet, at der er givet friere Raadighed, for om muligt derved under værende Forhold at høde paa de overordentlig strenge Krav til dem, der skulle yde Arbeide. — Hvad Udvalgs-Spørgsmaal angaar, forekommer det mig, at Alle ere enige om, at den Foranstaltning, der blev truffen af Ministeren, er fornuftig og rigtig. Det er aabenbart Hovedsagen. Imidlertid har det dog nogen Betydning, under hvilket Synspunkt Spørgsmaalet isørigt opfattes, og jeg vil derfor sige, at i det Hele taget tror jeg, at Udvalget har truffet det Rigtige. Kun er Udvalget maaste paa et Punkt kommet til at sige noget Mere, end det, i alt Fald som de faktiske Forhold vistnok forelaa, vil have sagt, nemlig naar der siges: „Ligesaa lidt kan Udvalget erkjende at den her omhandlede Anstæffelse af et Dampskib for 50,000 Kr. ikke skulde give tilstrækkelig Anledning til at søge en Bevilling paa Finantsloven eller paa en Tillægsbevillingslov“. Jeg vil sige, at jeg har forstaaet de faktiske Forhold saaledes, at det var umuligt, at den her omhandlede Anstæffelse kunde søges bevilget paa Finantsloven. Udvalget har altsaa vist ikke ment Andet, end at en Anstæffelse overhovedet af et Dampskib til 50,000 Kr. vel var en Gjenstand, der kunde være bragt paa Finantsloven. (Brock og Kayser: Ja) Jeg tror, at de ærede Medlemmer af Udvalget, der sidde nærvæd mig, bekræfte, at det har været Meningen, og at Udvalget ikke har villet sige, at denne enkelte Anstæffelse kunde have været søgt paa Finantsloven. Altsaa er det vist fuldkommen rigtigt, at den ærede Minister traf sin Disposition i det Dieblit. Et andet Spørgsmaal er det, om denne Disposition ikke var af en saadan Karakter, at den naturligt senere fik den fortjente Godkjendelse, enten det skete ved Tillægsbevillingslov, altsaa som Efterbevilling i strengere Forstand, eller under Behandlingen af Statsregnskabet. Det kan i sidste Tilfælde atter ske enten siltiende eller ved en Form, som, hvis den var bleven valgt i dette

Tilfælde formodentlig vilde have forenet alle Stemmer, naar man nemlig i Stedet for at sige: „passerer“ havde sagt: „billiges“. Jeg indskyder her den Bemærkning, at det virkelig meget godt kan hende, at der fra en Ministers Side kan ske Noget, der fortjener Billigelse, og det kan altsaa vel være, at man kan finde det rigtigt at give Indstillingen Form af en Billigelse; men det kan ogsaa meget gjerne ske siltiende. Jeg tror ganske vist, at der er Grændsespørgsmaal, med Hensyn til hvilke det er tvivlsomt, om man skal gjøre udtrykkelig Indstilling eller ikke, og det kan gjerne være, at dette Tilfælde hører til Grændsespørgsmaalene. Men uden videre at godkjende, at Anstæffelser af den Art ubetinget høre under Ministeriets Raadighed, saa at der ikke skulde være Spørgsmaal om en senere Godkjendelse eller Prøvelse, tror jeg ikke gaar an. Man kan i alt Fald ikke opstille det som en saa utvovlsom Regel, som det ærede Medlem fra 10de Kreds (Søsen) vilde gjøre det til. Summen kommer jo noget i Betragtning. Hvis der havde været Tale om en Sum paa 500,000 Kr., vilde man vel ikke uden videre sige, at dens Udredelse skulde ligge indenfor Ministeriets Raadighed; men derfor kan det dog gjerne være, at Udredelsen i det givne Tilfælde har været rigtig og fortjener Billigelse.

Ordføreren: Efter det Foredrag, vi netop nu hørte, behøvede jeg egentlig ikke at tage Ordet; thi det, jeg vilde gjøre opmærksom paa, er i det Væsentlige blevet sagt af det ærede Medlem. Jeg vil kun anføre, at, idet Udvalget betragter det som en, om end kun svag Dabel, naar det hedder: „det passerer“, har det været Hensigten med dets Udtalesler at foreslaa Noget, der svarede til en Billigelse, men uden at det derfor behøvede udtrykkelig at gjøres til Gjenstand for en Afstemning. Den Begrændsning, der med Hensyn til saadanne Udgifter Udredelse af Driftsindtægterne er anført af Regjeringen og støttet af den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Søsen), nemlig at Udredelsen kunde finde Sted paa den ene Side, naar Indtægterne strække til, og paa den anden Side, naar Udgiften ikke vedkommer en Udvidelse af Driftens Omfang, forekommer mig ikke at kunne holde Stik allerede af den Grund, at en Udvidelse af Driftens Omfang let kan komme til at medføre Udgifter, som der slet ikke kan være Anledning